

Voorsang: Ps. 103: 8 & 9

Ontmoetingsdiens

Votum

Seën

Lofpsalm: Ps. 9: 1, 8 & 9

Woorddiens

Gebed

Skriflesing: 1 Joh. 1: 1-10, HK Sondag 1, v/a 2

Fokus: 1 Joh. 1: 9-10, Hoeveel dinge moet jy weet om in hierdie troos salig te kan lewe? Ten eerste, hoe groot my sonde en ellende is.

Hoekom is dit nodig om te weet en te bely hoe groot my sonde en ellende is, sodat ek salig kan word?

Die ontkenning dat sonde ons gemeenskap met God verbreek (1: 6-7)

Die valse bewering hier is die stelling dat ons gemeenskap met God het, terwyl ons terselfdertyd in die duisternis (dit wil sê, gewoonlik leef) wandel (vgl. 2:11; Jes. 9: 2; Johannes 8:12; Rom. 2:19). Sommige van die vroeë Gnostici was skuldig aan sulke blatante antinomianisme. Hulle het aan die liggaam gedink as 'n

blote koevert wat die menslike gees bedek, wat hulle verder onderhou het, onherroeplik was; dit kon nie besoedel word deur die dade van die liggaam nie.

Volgens Irenaeus het sommige geleer dat as iemand werklik 'geestelik' geword het, hy verder gegaan het as die moontlikheid van besoedeling. Hulle sou, kon hulle sê, regverdig wees sonder om noodwendig geregtigheid te doen (vgl. 3: 7, waar Johannes dit ontken). Gevolglik was die gemeenskap met die gees met God onafhanklik van die moraliteit van die liggaam.

Alhoewel Gnostiese idees vandag verouderd is, is dit nie ongewoon dat mense gemeenskap met God eis wat nie nodig het om eers na die kruis van Christus te gaan vir reiniging en vergifnis of daarna om 'n konsekwente heilige lewe te lei nie. Ons is reg om agterdogtig te wees teenoor diegene wat 'n mistieke intimiteit met God opeis en tog in die duisternis van dwaling en sonde wandel en nie ag slaan op die selfopenbaring van 'n allerheilige God nie. Aangesien God lig is, is sulke aansprake belaglik. Godsdienste sonder moraliteit is 'n illusie. Sonde is altyd 'n hindernis vir gemeenskap met God (vgl. Ps. 5: 4; 66:18; Jes. 59: 1-2), want 'watter gemeenskap kan lig met duisternis hê?' (2 Kor. 6:14).

Die ontkenning dat sonde in ons aard bestaan (1: 8-9)

Die tweede bewering van die kettere was een stadium erger as die eerste, naamlik om sonder sonde te wees, 'om sondeloos te wees' (NEB). Die eerste ketterlike bewering blyk ten minste dat die bestaan van sonde toegegee is, terwyl dit ontken het dat dit die sondaar van God vervreem het. Nou word die feit van sonde ontken.

Hierdie mense kan nie baat vind by die reiniging van die bloed van Jesus nie, omdat hulle beweer dat hulle sonder sonde is. 'Sonde' is weer in die enkelvoud en verwys na die oorgeërfde beginsel van sonde. Die kettere sê nou dat, ongeag hul uiterlike gedrag, daar geen sonde inherent aan hul aard is nie.

Miskien het hulle aangevoer dat die sondige natuur in diegene verlig met gnosis uitgewis is en 'n soort sondelose volmaaktheid geëis het, soos sommige nog steeds doen vandag.

Alternatiewelik verwys Johannes na die Gnostiese subtiliteit dat sonde 'n saak van die vlees was en die gees nie geraak of besoedel het nie.

Ongeag hul presensies, John verwerp dit. Om te beweer dat ons geen sonde het nie, beteken dat ons onself mislei, dit wil sê dat ons self mislei word eerder as doelbewuste leuenaars, en die waarheid is nie in ons nie. Nie net leef ons nie deur die waarheid nie (vers 6); ons is nietig daarvoor. Want as dit ons binnegedring het, moet ons onvermydelik bewus wees van ons sondigheid. Die bevestiging van Johannes is vandag net so van toepassing op diegene wat die feit of skuld van sonde ontken deur dit bloot te interpreteer in terme van fisiologiese, sielkundige of sosiale oorsake.

Die regte Christelike houding teenoor sonde is nie om dit te ontken nie, maar om dit te erken en dan die vergifnis te ontvang wat God moontlik gemaak het en aan ons beloof. As ons ons sondes bely en voor God erken dat ons sondaars is, nie net van nature (sonde) nie, maar ook deur ons sondes te beoefen, sal God ons sondes vergewe en ons van alle ongeregtigheid reinig.

In die eerste frase is sonde 'n skuld wat hy betaal, en in die tweede 'n vlek wat hy verwyder. In albei word gesê dat hy getrou en regverdig is. Die eerste woord kan beteken dat hy getrou is aan sy aard en karakter (vgl. 2 Tim. 2:13). Maar die getrouheid van God in die Skrif hou voortdurend verband met

sy verbondsbeloftes (bv. Ps. 89; Heb. 10:23). Hy is getrou aan sy woord en getrou aan sy verbond. Aangesien die nuwe verbond die belofte insluit: 'Ek sal hulle boosheid vergewe en hulle sondes nie meer onthou nie' (Jer. 31:34), is dit nie moeilik om te sien hoekom God 'getrou' is om ons sondes te vergewe nie.

Hierdie vergifnis en reiniging, uitgereik uit die getrouheid en geregtigheid van God, is afhanklik van belydenis. Daar is baie waarskuwings in die Skrif oor die gevaar om ons sondes te verberg, en baie beloftes van seën as ons dit bely. Wat verder vereis word, is nie 'n algemene belydenis van sonde nie, maar 'n besondere belydenis van ons sondes, soos ons hulle doelbewus tot besinning roep, bely en verlaat (vgl. Ps. 32: 1-5; Spr. 28:13).

Antwoorddiens

Gebed

Liefdegawe

Slotsang: Ps. 51: 1 & 8